

Câu chuyện của một Đái Tá Phi Công Hoa Kỳ Trong bá Tuáng Sán

Lái nái đáu cáa đách giá Nguyán háu Thián: Sau cuác chián Viát Nam, đá cá nháu huyán thoái đáy anh hùng tính viát vá các chián sĩ Quân Lác Viát Nam Công Hòa. Và trong rát nháu tráng háp, chá đái khiáy, chúng ta mái giát mình nhán ra nháng ngángái “anh hùng” đá cá nhác đái đái chính là nháng cáp chá huy, nháng đáng đái, nháng thuác cáp rát bình tháng cáa mình. Mát trong nháng con ngángái rát bình tháng ngáy váa đá cá vinh danh là cáu Trung-úy hoa tiêu khu trác Nguyán Văn Xanh, Phi Đoàn 530 Thái Đáng, Không Đoàn 72 Chián Thuát (Pleiku).

Thời gian áy – Mùa Há Đá Láa 1972, vái tá cách Sĩ quan Thông Tin Báo Chí đán vá, cá nhá m vá báo cáo hàng tuán vá táng sá phi vá và kát quá hoát đáng cáa đán vá cho Phòng Thông Tin Báo Chí – BTL/KQ, cá đá chúng tôi đá chá ghi ngán gán trong phán tán thát cáa quân bán: “Phi Đoàn 530: mát A-1 Skyraider bá phòng không đách bán há ngày 9/5/1972 tái Kontum; phi công nháy dù và đá cá ghi nhán mát tích”. Chám hát!

Nháng vái mát phi công Đáng Minh xa đá, tái đáy câu chuyện của ông mái bát đáu. Xin mái đá c giá theo dõi câu chuyện của má đáng áy qua hái ký cáa Đái-tá Lác Quân (hái háu) William S. Reeder, nguyên phi công trác thăng tán công AH-1G Cobra, phác vá tái Căn cá Hallaway, gán phi tráng Cù Hạnh, Pleiku, mái đá c phá bián trên Internet. Cũng cán viát thêm, sau khi giái i ngữ, ông Reeder đá trá đái tráng đái hác, và đát tái hác vá Tián sĩ

Một chuyến công tác...cảm động

Tác Giả: Däch giä Nguyän häu Thiän
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Tôi còn nhớ đợt phục vụ luân phiên (tour of duty) tôi nhớ cả tôi khi đi vào ngày 7 tháng 12 năm 1971. Lúc ấy, chúng tôi rút quân Mỹ theo kế hoạch “Việt Nam hóa chiến tranh” của Tổng thống Nixon đang được tiến hành một cách suông sẻ. Gánh nặng trong cuộc chiến đã được chuyển giao phần lớn cho Quân Lực VNCH, và quân Mỹ đã được đưa về nước và về với một nhịp đời chóng mặt. Giờ này nhìn lại, phải công nhận chúng tôi rút quân Việt Nam hóa ngày ấy đã đợt kết quả tốt đẹp. Họ đã đưa quân đội miền Nam đã giết hại, và hình thức chiến tranh du kích của quân phiến công đã không còn hiện hữu. Thế nhưng, sự yên tĩnh ấy đã không kéo dài..

Mùa xuân 1972, quân Công Sản Bắc Việt bắt đầu những cuộc tấn công vũ bão của những tháng trong cuộc chiến – đợt tấn công mà người Mỹ quen gọi là “Cuộc tấn công kích mùa Phục Sinh 1972” (1972 Easter Offensive). Đây không phải là một cuộc tấn công nổi dậy của Việt Cộng trong Nam như hồi Tết Mậu Thân 1968, mà là một chiến dịch quy mô với hàng loạt cuộc tấn công quy mô của quân CSBV băng qua vùng phi quân sự, và tấn công căn cứ đóng quân trên lãnh thổ Lào và Chăm-bốt, với một lực lượng đội lãnh thổ VNCH tại vùng Cao Nguyên, và tiến đánh Sài Gòn, thủ đô miền Nam. Kết quả, quân CSBV đã bắt đầu tiến vào các chi nhánh của miền nam và không quân miền Nam, với sự trở lại của tình cờ của những đợt của Hoa Kỳ còn đứng tại đây.

[1972 Easter Offensive được phía Việt Nam gọi là Mùa Hè Đỏ Lửa 1972; và từ đó nay, người dân thường gọi "Mùa Hè Đỏ Lửa" thay cho "Easter Offensive"]

Cuộc tấn công tấn công bắt đầu vào tháng Tết năm 1972 với các cuộc tấn công của quân chính quy Bắc Việt tại Chăm-bốt tiến về hướng Sài Gòn, và băng ngang vùng phi quân sự tiến chiếm các đô Hu. Sau cùng là một trận mang tính cách quyết định của chiến dịch: quân CSBV tại miền Bắc Chăm-bốt và Nam Lào vượt biên giới tiến đánh vùng Tây Nguyên, với mục đích giành quyền kiểm soát dải đất Trung phần, và tiêu diệt lực lượng VNCH tại đây – giống như Việt Minh đã thực hiện, và đã thành công trong chiến tranh với Pháp vào năm 1954. Lần này, quân công sản đã thành công trong bước đầu, tuy nhiên sau đó họ đã không chiếm được một mục tiêu quan trọng nào. Ở phía bắc, họ chiếm tiến chiếm tại Quảng Trị, và sau đó đã bắt đầu cuộc Nổi dậy Dù của VNCH đánh bại. Tại Tây Nguyên, họ chiếm chiếm được một số tiến độ chung quanh Kontum, nhưng sau đó cũng bị đẩy lui.

Câu chuyện tôi kể lại sau đây chính là buổi chiều của một buổi chiều đi nghỉ đi ra vào lúc ấy, với vai chính là tôi, và một phi công VNCH tên là Xanh Vãn Nguyễn – hay gọi theo cách gọi của người Việt, họ luôn được gọi tên gọi, thì là Nguyễn Văn Xanh. Vào thời gian Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 khi ấy, tôi đang bay trực thăng tấn công AH-1G Cobra tại Căn cứ Halloway của Lực Lượng Quân Hoa Kỳ, ở gần thị trấn Pleiku. Trung-úy Nguyễn Văn Xanh thì bay khu vực của A-1 Skyraider ở Căn cứ Không Quân Pleiku. Chúng tôi không hề quen biết nhau, cũng chưa từng gặp gỡ bao giờ.

Một chuyến đi công tác của tôi

Tên: Nguyễn Văn Thi
Số: 7913; B: 7843; ngày: 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Hôm đó là ngày thứ hai 09 tháng 5, 1972, vào lúc sáng sớm, tôi cùng phi công phi vụ số 2 của Trung đội Cobra cùng phi công căn cứ binh đang bố trí công hãm ở Polei Klang, ở phía tây tỉnh Kontum, gần biên giới Campuchia. Một lực lượng quân CSBV với số lượng của chi đội xa đang tiến công căn cứ và tình hình thật bi đát. Sau nhiều vòng tấn công và sử dụng toàn bộ rocket, đạn M-79 và đạn đại liên, chúng tôi bay về phi trường Kontum để tái trang bị và tiếp thêm nhiên liệu. Nhân viên phi hành bay chung với tôi, phi công kiêm xạ thủ người gốc Trung của chi đội Cobra, là Thi úy Tim Conry, quê ở Phoenix, tiểu bang Arizona. Tim là sĩ quan trực xuất sắc nhất mà tôi được biết, vì chỉ một ngày sau khi anh tôi đi, tôi đã cùng anh vào phi đội do tôi chỉ huy, và luôn luôn đồng hành bay chung với tôi. Anh không chỉ là một nhân viên phi hành xuất sắc chúng mà còn là một con người toàn hảo. Ngày hôm sau, anh đã trở thành người hùng thiên cổ!

Trên chuyến phi vụ của chúng tôi, trên đường quay trở về Polei Klang, chúng tôi được lệnh thay đổi mục tiêu tấn công: đó là tiến công cho một tiểu đoàn ở vùng Tam Biên – tức giao điểm của ba biên giới Việt Nam, Campuchia và Lào. Địa danh này có tên là Ben Het. Lực lượng tấn công tiến hành là một tiểu đoàn Biệt Động Quân, với quân số khoảng 300 người, và hai chiếc vận tải M. Lực lượng bé nhỏ này đang phải chờ đợi tấn công hàng ngàn bộ đội thuộc hai tiểu đoàn CSBV có chi đội xa tăng cường. Khi chúng tôi tiến tới, các chi đội xa đã vượt qua hàng rào phòng thủ, và bộ đội Biệt Động Quân đã chiếm giữ căn cứ.

Trên chuyến đó, trên đường tới Ben Het, khi bay ngang qua Polei Klang, tôi nhìn xuống quan sát. Chi đội đang sôi động, và tôi có thể thấy những chiếc khu trục A-1 Skyraider đang nhào xuống thả bom. Bộ máy của chiếc A-1 bố trí đúng phòng không, bốc cháy, đâm xuống đất tung. Những phi công đã kịp thời phóng ghế thoát hiểm vì tôi thấy cái dù của anh đang lơ lửng. Tôi liền gọi máy xin được ở lại Polei Klang để chờ cho cuộc họp. Khi thấy như vậy tôi bắt đầu chới. Tôi xin thêm một lần nữa, cũng bắt đầu chới. Và tôi liền thả ba thì bắt đầu chới một cách dứt khoát, chắc chắn. Lúc đó, chiến đấu bi đát tình hình ở Ben Het nguy kịch tới mức nào, cho nên tôi đã vô cùng phấn khởi vì đã không được phép cuộc giúp một phi công lâm nạn đang cần tôi số lượng của mình.

Tôi bay vào Ben Het mà những người đang bay vào một tổng bố trí. Lúc đó, 5 chi đội xa đã vượt qua hàng rào kẽm gai, và bộ đội Biệt Động Quân tràn ngập khắp nơi. Các quân nhân trên trú còn sống sót đã rút vào hầm chui trung tâm để chờ. Chúng tôi tác xạ một hồi rồi tiếp tục chờ cho một chiếc trực thăng để chuyển trang bị một loạt hàng hóa tiếp nhiên liệu chi đội xa mới nhất. Sau khi sử dụng hết đạn dược, chúng tôi lại bay về Kontum để tái trang bị và tiếp thêm nhiên liệu. Rồi quay trở về Ben Het để thi hành phi vụ chiến đấu ba trong ngày.

Sau khi cất cánh khỏi phi trường Kontum, chúng tôi được lệnh hướng một trực thăng có nhiệm vụ

Mở chuyện n ng n...c m đ ng

Tác Giả: D ch gi Nguy n h u Thi n
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

---

v ti p t đ n d c cho Ben Het. Lúc đó, đ n c a l c l ng c th đã g n c n, riêng h a ti n ch ng chi n xa thì đã h t s ch.

Sau khi g p nhau, chúng tôi h t ng chi c Huey (t c tr c thẳng UH-1) t i Ben Het, t t c đ u bay sát ng n cây. V a bay t i Ben Het thì súng n nh pháo T t, súng c a ta l n súng c a đ nh. gh tr c trên chi c Cobra c a tôi, Thi u-úy Tim Conry r i t ng tràng mini-gun và nh ng trái M-79 xu ng th t chính xác. Tôi thì b n t ng c p rocket. Chúng tôi càng ti n sâu thì h a l c phòng không c a đ ch càng dày đ c. Nh ng r i chi c Huey cũng vào đ c t i n i và hoàn t t nhi m v c c k khó khăn y, ph n l n là nh h a l c y m tr th t chính xác c a Tim: sau khi l l ng t i ch c cao đ g n sát m t đ t, và đ p các thùng đ n xu ng, chi c Huey bay ra đ i s y m tr h a l c c a chúng tôi. Cùng lúc, chi c Cobra c a tôi b trúng vô s đ n đ lo i c a đ ch, b c cháy và đâm xu ng theo đ ng xoáy tr n c.. Ch trong giây lát, chi c tr c thẳng ch m đ t, và phát n ngay sau khi tôi và Tim – dù b th ng n ng – tìm cách thoát ra kh i phi c .

Tim ch t vào chi u t i hôm đó. Riêng tôi thì b g y x ng l ng, ph ng m t và phía sau c n c , m t mi ng đ n n m sâu m t cá, và vô s v t th ng nh m t và đ u. Nh ng m c dù phi c r t ngay trong khu v c có hàng trăm đ ch quân đang t n công căn c , tôi cũng l n tránh đ c ba ngày tr c khi b b t.

Tôi b tra kh o trong m y ngày li n; và b đ i x khá tàn b o. Khi y tôi t trong m t tình tr ng c c k thê th m v th xác. L ng tôi b g y. Máu t v t th ng m t cá ch y ra đ y chi c giày b t, gi này đã khô l i thành m t kh i c ng ng t. Đã ba ngày tôi không c o râu. Tôi không còn kh năng đ i u khi n ru t già và bàng quang, cho nên tôi đã đ i ti n, ti u ti n ra đ y qu n.. Tôi b vô s v t bám vào ng i đ hút máu, và chúng đã b tôi b t ra h t, tr m t con đang chui vào l mũi phía bên trái mà tôi không h hay bi t. Khi b t đ c tôi và th y c nh này, đám b đ i đã đ c m t tr n c i khoái trá.

Tôi b tra kh o, đánh đ p, hăm đ a. Hai tay tôi b trói ng c ra phía sau b ng dây nh , và càng ngày càng b xi t ch t theo th i gian b tra kh o, cho t i khi hai vai tôi b tr t kh p, và hai cùi ch b trói c ng v i nhau, c n vào ch x ng l ng b g y khi n tôi đau đ n khôn t . Cu i cùng thì cu c tra kh o cũng ch m đ t, và tôi đ c l nh đi b trong ba ngày liên ti p, đ t i m t tr i giam trong r ng già – mà theo s c đoán c a tôi, n m phía b c lãnh th Căm-b t, ngay bên kia biên gi i. Tôi đã đ c b n h tr l i tr l i đôi giày b t, nh ng đã l y m t hai s i dây giày và đôi v . Sau ba ngày đi b , khi l t m t cách đau đ n t i c ng tr i giam, đôi bàn chân c a tôi đã tr nên b y h y, gi ng nh hai cái hamburger còn s ng.

Tr i giam này là m t đ i n hình c a nh ng tr i mà nhi u ng i đã t ng s ng qua. Tr i đ c đ ng trên m t kho nh đ t trong r ng sâu, t t c đ u làm b ng tre. Chung quanh là m t b c t ng

Mở đầu chuyên ngành n...c...m...đ...ng

Tác Giả: D&#ch gi&# Nguy&#n h&#u Thi&#n
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

b&#ng tre, khi&#n ng&#i ta liên t&#ng t&#i nh&#ng ti&#n đ&#n c&#a k&# binh M&# vào th&#i khai phá mi&#n Vi&#n Tây. Bên ngoài b&#c t&#ng này l&#i có m&#t b&#c t&#ng khác. Gi&#a hai b&#c t&#ng là m&#t cái hào, gi&#ng nh&# hào thành th&#i trung c&#. D&#i hào có vô s&# ch&#ng – là nh&#ng thân tre v&#t nh&#n, s&#c bén nh&# dao, c&#m sâu đ&#i m&#t l&#p phân ng&#i.. N&#u r&#t xu&#ng đó, không ch&#t vì b&# ch&#ng đâm vào nh&#ng b&# phần tr&#ng y&#u thì b&#n cũng s&# ch&#t vì b&# m&#t máu, ho&#c n&#u không ch&#t ngay vì nh&#ng v&#t th&#ng thì cũ ng ch&#t t&#t vì b&# nhi&#m trùng. M&#t thân cây đ&#c b&#c ngang cái hào, mà ph&#i c&# g&#ng gi&# thẳng b&#ng, ng&#i ta m&#i có th&# đi trên cái “c&#u” này đ&# vào tr&#i.

Bên trong nh&#ng b&#c t&#ng tre &#y là nh&#ng cái cũi, cũng b&#ng tre, đ&# nh&#t tù binh. Nào là quân nhân VNCH, nào là nh&#ng ng&#i Th&#ng đ&#ng minh c&#a Bi&#t kích M&#; và hai ng&#i M&# – g&#m tôi và m&#t phi công tr&#c thẳng b&# b&#t tr&#c đó m&#t tháng. T&#ng c&#ng, ít nh&#t cũng có vài trăm tù binh. Tình tr&#ng trong tr&#i giam th&#t t&#t. Chúng tôi s&#ng nh&# thú v&#t. Phần l&#n nh&#ng cái cũi đ&# nh&#t chúng tôi không đ&# cao đ&# có th&# đ&#ng đ&#y. Tuy nhiên đ&#u đó cũng không c&#n thi&#t b&#i vì chân chúng tôi đã b&# c&#m vào nh&#ng cái c&#m g&#. Vì x&#ng l&#ng b&# g&#y, tôi không th&# n&#m mà ph&#i ng&#i đ&#ng. Đêm đêm, l&# chu&#t ch&#y t&#i ch&#y lui trong cũi và g&#m nh&#m v&#t th&#ng &# m&#t cá chân c&#a tôi. Vì hai chân b&# c&#m, tôi không th&# nh&#c nh&#c nên không có cách nào đ&# đ&#i chúng đi. Cho t&#i ngày nay, tôi v&#n còn ghét chu&#t!

M&#i ngày, chúng tôi đ&#c ra kh&#i cũi m&#t l&#n đ&# làm công vi&#c th&#i c&#n bã trong c&# th&# &# nhà v&# sinh dành cho tù binh. Gi&# gi&#c m&#i ngày đ&#u khác nhau, cho nên tù binh nào không có kh&# năng ch&# đ&#i, ki&#m ch&#, đã t&# phóng u&# ra qu&#n khi đang còn b&# c&#m trong cũi (r&#t nhi&#u ng&#i trong s&# chúng tôi b&# tiêu ch&#y). Sau khi ra kh&#i cũi, chúng tôi ph&#i đi m&#t kho&#ng m&#i t&#i nhà v&# sinh &# m&#t góc tr&#i.

“Nhà v&# sinh” này th&#c ra ch&# là vài cái h&# xí đ&# b&#n phóng u&# xu&#ng. “V&#n đ&#” là có nhi&#u ng&#i trong s&# tù nhân b&# đau y&#u đã không th&# nín trên đ&#ng t&#i h&# xí, nên đã đ&#i ti&#n ngay t&#i ch&#, khi&#n c&# khu v&#c đ&#y r&#y nh&#ng đ&#ng phân ng&#i. M&#t s&# tù nhân đau n&#ng, g&#n ch&#t, thì đ&#c đ&#t trên nh&#ng cái v&#ng g&#n các h&# xí. Khi có “nhu c&#u”, ng&#i nào còn đ&# s&#c thì ráng xu&#ng kh&#i v&#ng đ&# t&#i h&#, ng&#i nào ki&#t s&#c thì đành n&#m trên v&#ng mà phóng u&# ra qu&#n. H&#u qu&# là c&# khu v&#c chung quanh m&#y cái h&# đ&#c m&#nh danh là “nhà v&# sinh” &#y đ&#y r&#y phân ng&#i, mà nh&#ng tù nhân còn t&#ng đ&#i kh&#e m&#nh, trên đ&#ng đi t&#i h&# xí ph&#i c&#n th&#n l&#m m&#i né tránh đ&#c. Trên đ&#ng tr&# v&# cũi, không có b&#t c&# ph&#ng ti&#n nào đ&# chúng tôi lau chùi, r&#a ráy.

Theo ký &#c c&#a tôi thì n&#c u&#ng không có “v&#n đ&#”. N&#c phân phát cho tù nhân đ&#c đ&#ng trong nh&#ng &#ng tre. H&# nói r&#ng n&#c đã đ&#c đun sôi, nh&#ng tôi v&#n b&# tiêu ch&#y m&#t cách th&#m t&#. Nh&#ng l&#ng th&#c thì có “v&#n đ&#”. H&#u nh&# ch&# có m&#t món duy nh&#t là c&#m. Vào lúc g&#n tr&#a, m&#i ng&#i đ&#c m&#t n&#m to b&#ng trái cam, t&#i x&# chi&#u đ&#c m&#t n&#m n&#a. Th&#nh

Mở chuyện người n...cơm đường

Tác Giả: Dách giá Nguyán háu Thián
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

---

thoáng, chúng tôi đác “chiêu đãi” báng nháng khúc rá cây có bát, gái là sán dây, táng tá nhá rá cây “yucca” ở châu Má La-tinh.. Chá trong vài tuán lá, tôi đã sút mát hán 20 ký-lá. Tôi giáng nhá bá xáng cách trí vái bá râu dài. Trong khoáng thái gian 5 tháng, tôi không há đác cáo râu.

Tôi không há đác chăm sóc váy tá hay đác cáp phát bát cá thá thuác men nào cá. Nháng ngá i nào cũng thá thái. Ngá i tù binh Viát Nam bá nhát chung cũ, nám cánh tôi bá mát vát tháng rát náng ángác, không hiáu đã đác báng tá đái nào, nháng trong suát thái gian bá nhát chung cũ, tôi không há tháy anh đác thay báng. Cái lá sâu hoám trên ngác anh không bao giá lành. Anh còn trá và táng đái kháe, nháng tôi biát chác chán anh sá không qua khái. Chúng tôi sáng nhá thú vát, trong đái u kián môi tráng nhá bán, đói khá, không mát chút thuác men, cho nên háu nhá ngày nào cũng có ngá i chát. Xác há đác chôn trên sán đái phía bên ngoài trái.

Ngày 2 tháng 7 năm 1972, tôi đác đáa ra khái cũ và sáp hàng cùng vái mát toán tù binh. Có khoáng 25 ngá i Viát và mát ngá i Má khác. Chá mát lát sau, tôi đác biát trong toán tù binh này có mát phi công bá bán há cùng ngày vái tôi, khi anh bay chiác khu trác A-1 Skyraider yám trá cho trái Polei Klang. Tên anh là Trung-úy Xanh. Tôi sá không bao giá quên tên anh. Không bao giá!

Viên chá huy trái tái nói chuyán vái chúng tôi, theo đó, chúng tôi sá di chuyán tái mát trái mái, khá hán. Nái đó, chúng tôi sá đác ăn uáng đáy đá hán, và đác chăm sóc váy tá ; chúng tôi sá đác nhán thá tá và báu phám cáa gia đánh gái. Ông ta cho biát cuác hành trình có thá sá kéo dài tái 11 ngày, vì thá chúng tôi phái cá gáng hát sác đá đi cho tái nái. Sau khi nghe ông ta nói, tôi táng táng ra mát trái nào đó cũng á trong ráng, nháng vá trí thuán tián, có nhiáu nhân viên và đác tiáp tá đáy đá hán, nám á đáu đó phía bác Cám-bát hoác ngay bên kia bên giái Lào. Riêng vá lái cánh giác cáa viên trái tráng nói ráng chúng tôi “phái cá gáng hát sác đá đi cho tái nái”, tôi đã cháng máy quan tâm. Cho tái máy ngày sau đó.

Vái đôi chân trán, tôi bát đáu cuác hành trình. Các tù binh đáu bá trái, ngá i này bá cát lái vái ngá i kia báng mát sái dây. Sau vài ngày, chúng tôi không còn bá trái náa, vì bác đá còn không đá sác nói gì tái cháy trán. Tôi rát đáu i, vì thiáu dinh dáng, vì đá thá bánh không tên, và vì nháng vát tháng lâu ngày không đác chăm sóc nay đã làm đác, và ngày càng trán nên tá hái hán cùng vái cuác hành trình. Nháng phái nói chính nháng con vát mái là mái nguy hàng đáu; chúng không chá hút máu mà còn gây viêm nhiám do các đác tá chúng truyán sang.

Mở chuyện ngắn...câu mở đầu

Tác Giả: Dách giá Nguyán háu Thián
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Trung-úy Xanh cũng ở trong tình trạng bị đất nhá tôi, mái bác đi là mát sá phán đáu cá vá thá xác lán nái tâm, đá đái phó vái sá kiát quá cáa cá thá, sá xuáng đác cáa tinh thán. Bái náu bán không tiáp tác bác, bán sá chát. á cuác sáng đái tháng, muán chát bán phái cá mát hành đáng cáng quyát náo đó. Bán phái tá sát.. Nháng mát khi bán là tù binh chián tranh thì trong bát cá tình huáng nào, sá thá cũng trái náng cá lái. Bán phái phán đáu táng ngày đá sáng sót. Còn muán chát thì đá quá. Cá viác bình thán, đáu hàng mát cách êm ái, là bán sá chát. Nhiáu ngái đã làm nhá thá. Há chát trong trái tù đáu tiên, há chát trên đáng di chuyán. Ngay sau ngày đáu, mát sá ngái đã không cháu bò đáy náa. Mát sá khác cá gáng tiáp tác cuác hành trình nháng rái cũng lán lát bá cuác. Trong lúc đoàn ngái tiáp tác tián bác, mái khi nghe mát hay vài táng súng ná phía sau, há biát há sá không bao giá còn gáp ngái tù binh đáng tháng áy náa. Toán 27 tù binh chúng tôi đã mát ít nhát là náa tá trong hoàn cánh nói trên, và tái lúc cuác hành trình kát thúc, Wayne Finch, ngái tù binh Má duy nhát ngoài tôi ra, cũng đã bá máng.

Cuác di chuyán không kéo dài 11 ngày, và đích tái cũng không phái là mát trái tù nào đó nám trong khu vác. Mà là mát cuác hành trình gian khá kéo dài 3 tháng, đáa chúng tôi vát gán 1000 cây sá, ngác đáng mòn Há Chí Minh, và cuái cùng háng vá Hà Nái, thá đá cáa mián Bác. Thát là mát cán ác máng – mát cán ác máng kinh hoàng nhát. Mái mát bác, vái tôi là mát sá đau đán tán cùng thân thá. Các vát tháng làm đác ngày càng tá hái. Tá thán đã ká bên. Cái chân bá tháng đã sáng phá lên gáp đôi bình tháng, vái nháng vát nát dài, tá đó cháy ra mát thá má cá ká hôi tanh.

Bánh tiêu cháy cáa tôi càng thêm tá tá, tôi còn bá tái 3 loái sát rét khác nhau cùng vái vô sá ký sinh trùng trong ruát. Mái cuái ngày, khi tôi kát thúc cuác hành trình trên đái 10 cây sá, thán chát cá láng váng bên cánh. Mái buái sáng, ngay sau khi thác giác, tôi phái phán đáu đá cá đáng đáy, máu đán xuáng cái chân bá tháng cùng vái sác náng cáa thân hình đá xuáng, táo ra mát cám giác đau đán vô cùng tán. Và Trung-úy Xanh, mác dù bán thân cũng trong tình trạng hát sác tá hái, luôn luôn hián dián đá khách lá tôi, giúp đá tôi vái tát sác lác còn lái nái anh. Tái báa chiáu, chúng tôi đá cá phát mát nám cám nhá. Xanh nói vái tôi đây không phái là cách ăn uáng bình tháng cáa ngái Viát. Ngái Viát rát coi trọng báa ăn, và có nhiáu món ăn ngon. Đáng đánh giá văn minh ám thác cáa Viát Nam qua nháng gì chúng tôi đang đá cá pá phát. Tôi cá gáng duy trì đáu óc khôái hải. Đây là mát viác rát khó khán nháng tái cán thiát. Tinh thán là yáu tá quan trọng nhát trong viác sáng còn, và ká cá khi tình hình trá nên tuyát váng nhát, óc khôái hải sá giúp bán giá váng đá cá tinh thán – tá đó náy sinh hy váng. Và trong viác này, Trung-úy Xanh cũng lái giúp đá tôi. Anh luôn luôn quan tâm tái tôi, và làm bát cá nháng gì anh có thá làm đá giúp tôi giá đá cá lác quan, hy váng. Vì thá, cho dù tình hình càng ngày tá tá, tôi cháa bao giá mát hy váng. Ká cá trong cái ngày mà đáng lá ra tôi đã chát, náu nhá không có Xanh.

Mái ngày, tôi đã phái sá đáng toàn bá ý chí đá thác đáy, đáng lên và bác đi. Rái tôi phái phán

Mở chuyện ngắn...câu chuyện

Tác Giả: D&#ch gi&# Nguy&#n h&#u Thi&#n
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Đầu hồi mình trong suốt ngày hôm đó để tiếp tục tiến bước trên con đường mòn dài vô tận. Tôi đã không còn đường về, nhưng bằng cách nào đó, tôi vẫn hoàn tất mục tiêu của mình ngày, đầu sáng hôm sau mới bắt đầu nghĩ thêm một bình minh nữa mà Thiên đ&# đã ban cho.

Nhưng rồi tôi mất ngày tiếp hồi nh&#t trong đ&#. Tôi đã ph&#n đầu hồi mình. Tôi lo đ&#o mu&#n ngã xuống. Tôi cố gắng về n&#ng hồi t&#c l&#c.. Tôi lo&#ng qu&#ng b&#c đi. Rồi tôi lo i lo o đ&#o, tôi cố gắng ph&#n đ&#u, tôi vẫn n&#ng toàn b&# sinh l&#c còn sót lại, và tôi cố u nguy&#n xin có thêm sức mạnh. Rồi tôi ngã g&#c, tôi bò d&#y tiếp tục đi, nhưng rồi tôi ngã g&#c. Tôi lo i tiếp tục ph&#n đ&#u, ph&#n đ&#u về tiếp tục nh&#ng gì còn lại trong cổ họng, trong trái tim, trong linh hồn.. Nhưng rồi tôi lo i ngã g&#c, và lần này tôi không thể đứng dậy được nữa. Ý chí của tôi vẫn còn, nhưng cổ họng đã hoàn toàn kiệt lực. Cuộc đời của tôi đến đây là tận. Quân thù đến kia rồi; tên vô binh nhìn xuống, ra lệnh cho tôi bò dậy, nhưng tôi không thể. Hồn qu&#t tháo l&#n h&#n, tôi vẫn b&#t đ&#ng. Coi nh&# xong đ&#i!

Nhưng Xanh đã tiến tới, vô mệt lo âu, cúi xuống nhìn tôi.. Mục cho tên vô binh qu&#t tháo, xoa đầu tôi, Xanh vẫn không ch&#n b&#c. Khi hồn qu&#t tháo d&# d&#i h&#n, nét mặt Xanh bằng trở nên đáng thép l&# th&#ng, và bắt chấp nh&#ng lo i để đưa của tên vô binh, Xanh cúi xuống về tôi dậy, rồi kê cái lưng êm y&#u cho tôi g&#c lên, để hai cánh tay của tôi ôm vòng lấy cổ anh, hai tay ghì chặt, và về tiếp tục, anh đã kéo tôi l&#t theo cho tới cuối ngày.. Đôi lúc, có một tù nhân khác tạm thay thế Xanh, nhưng ph&#i nói gánh nặng trong ngày hôm nay dồn hồi lên vai anh. Xanh là người đã bắt chấp nguy hiểm tới tính mạng để lo l&#ng và chăm sóc tôi cho tới khi kết thúc cuộc hành trình ngày hôm đó.

* * *

Sáng hôm sau, tôi trở qua một đầu đ&#n th&#ng l&# trong vòng tay của d&#y, đứng dậy và cố gắng lê l&#t cái chân b&# th&#ng trong nh&#ng b&#c đ&#u tiên, để tiếp tục tâm cho một ngày sắp tới. Tôi cảm thấy đau đ&#n nh&# ch&#a tiếp tục th&#y nh&#ng về n&#c cố gắng về n&#ng ý chí để bước đi. Ngay phía bên ngoài cái trở về đ&#ng chân là cây “c&#u” bằng một thân cây l&#n b&#c ngang một dòng nước chảy xi&#t xen l&#n nh&#ng tiếp tục đá l&#n. Tôi bắt đầu băng qua, cố gắng giữ thăng bằng nhưng không còn sức lực mà cũng chẳng còn một chút ý thức gì về thăng bằng nữa. Cái chân b&# th&#ng vô d&#ng kia đã hồi tôi, kéo tôi nghiêng về một phía khi tôi lo&#ng qu&#ng và cuối cùng r&#t xuống sông. Xanh và Wayne đang đi phía trước, về vòng quay trở lại phía bên này, tôi xuống vào kéo tôi lên b&#. Hồn n&#n đ&#m cố gắng sẵn cho phép cố toán tù binh tạm đứng chân tiếp trở này cho tới khi nào tôi để sức tiếp tục cuộc hành trình, nhưng bắt chấp. Xanh và Wayne nh&#t đ&#nh không chấp u rồi tôi. Cho tới khi đám vô binh tiến tới, dí súng vào người và lôi cổ hồi đi. Nhìn bóng hai người khuất dần cùng về toán tù binh, tôi biết mình sẽ không bao giờ gặp lại Xanh trên cõi đời này nữa!

Một chuyện ngắn...câu chuyện

Tác Giả: D&#ch gi&# Nguy&#n h&#u Thi&#n
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Bởi vì, như các bạn tù đ&#ng c&#nh ng&# đ&#u bi&#t, trong tr&#ng h&#p này, tôi b&# b&# l&#i tr&#i đ&# ch&#t – như nh&#u ng&#&#i khác đã ch&#t. Thế nhưng không hiểu vì nguyên nhân hay lý do nào đó, đám c&#ng s&#n l&#i quy&#t đ&#nh ch&#ch penecillin cho tôi trong m&#y ngày liền. Tôi b&#t đ&#u bình ph&#c, và sau m&#t khoảng thời gian ngắn, đã có thể đ&#ng d&#y. Và ngay sau khi tôi đ&# s&#c b&#&#c đi, đám c&#ng s&#n đã ra lý do cho tôi tiếp tục cuộc hành trình. Lần này, tôi đi chung với một đoàn b&# đ&#i di chuyển về h&#ng B&#c, một tay về binh đ&#&#c ch&# đ&#nh đi theo tôi làm công việc cấp giấy.

Cu&#c hành trình cũng gian khổ như những đoàn đ&#ng đã qua, nhưng với tôi, những gì kinh hoàng nhất đã đ&#&#c b&# l&#i sau lưng. Thậm chí tôi còn có cảm giác ch&#y tr&#n: một ngày n&#, khi đi tới một khúc quanh và khu&#t t&#m nhìn cửa tên về binh đi phía sau, tôi đã b&# ch&#y vào r&#ng. Những r&#i h&#n đã mau chóng l&#n ra d&#u v&#t và đ&#i k&#p; m&#c dù t&# ra vô cùng gần đó, h&#n đã không b&#n tôi ch&#t, mà ch&# hung hăng ch&#a súng ra lý do cho tôi quay trở lại. Sau đó, khi b&#t đ&#u tiếp vào lãnh thổ B&#c Việt, tôi đ&#&#c cho nhập b&#n với một đoàn tù binh VNCH, và cùng, tới Hà Nội. Nơi đó, sau khi đã trải qua một thời gian và những nhà tù khác nhau, tôi đ&#&#c đ&#a tới “khách sạn Hilton – Hà Nội” lý do danh (tức nhà tù Hỏa Lò), và đ&#&#c cho tới khi đ&#&#c trao trả vào giai đoạn cuối của cuộc chiến.

Ngay sau khi trở lại Hoa Kỳ, tôi đã đi tìm hỏi tin tức về Trung&#y Xanh nhưng không có kết quả. Tôi đã tìm gặp các quân nhân Việt Nam đang thụ huấn tại Mỹ, cũng không ai biết gì. Sau khi miền Nam rơi vào tay c&#ng s&#n năm 1975, tôi càng ra sức tìm kiếm, đ&#&#c l&#i b&# th&#t về.

Một năm sau, tôi đ&#&#c đ&#p tái ngộ với một quân nhân VNCH đi chung với tôi trong toán tù binh như một, cùng với một người khác trong toán hai, tên là Phạm Văn Tăng và Nghiêm Kỳ. Tôi như giúp đỡ trong việc tìm kiếm tin tức về Trung&#y Xanh. Lúc đó, không có kết quả gì cả. Về sau thì có tin đ&#n nói rằng sau khi Sài Gòn thất thủ, Xanh đã b&# c&#ng s&#n b&#t l&#i và có lẽ đã ch&#t sau những năm gian khổ trong tù. Nhưng tôi vẫn nuôi hy vọng sẽ có ngày đ&#&#c biết đích xác những gì đã xảy ra cho Xanh, và có thể c&#nh những tin tức liên quan tới gia đình anh.

Trong những năm gần đây, tôi ra sức tìm kiếm trên internet, nhưng luôn luôn thất bại. Thậm chí cách đây một tuần, tôi tình cờ khám phá ra trang mạng của các hoa tiêu bay khu trục A-1 Skyraider của Không Quân VNCH, trong đó có một số người cùng phi đoàn với Xanh ngày trước. Tôi gửi cho “trang chủ” một yêu cầu hỏi tin, và chỉ vài ngày sau, tôi đã liên lạc đ&#&#c với Xanh bằng email, và sau đó qua điện thoại – lần đầu tiên sau 35 năm, chúng tôi mới đ&#&#c nói chuyện với nhau. Tôi sẽ gặp lại Xanh trong một ngày gần nhất, có thể là mùa thu này. Tôi sẽ đ&#&#c nhìn thấy anh lần đầu tiên kể từ cái ngày tôi nằm bên đ&#ng mòn Hồ Chí Minh, một nhìn theo con người đã cứu mạng mình – đang b&# về binh d&# súng c&#ng ép b&#&#c qua cây cầu, trong lòng đau đớn vì phải b&# tôi &# l&#i đ&# ch&# ch&#t.

Màu xanh n ng n...c m đ ng

Tác Giả: D ch gi Nguy n h u Thi n
Thứ Bảy, 26 Tháng 2 Năm 2011 07:35

Xanh đâu có ng chính nh ng c g ng giúp đ t n tình c a anh trong nh ng ngày đen t i nh t đ i tôi, đã tr thành đ ng l c đ i tôi ph n đ u cho sinh m ng c a chính b n thân mình – tôi không th đ u ng phí công lao c a Xanh. T t c nh ng gì Xanh làm đã giúp tôi s ng sót, và chính nh ng hành đ ng quên b n thân c a anh đã giúp tôi có thêm ngh l c và quy t tâm đ v t qua b t c khó khăn, tr ng i nào trong th i gian ch đ i ngày đ c tr t do.

Xanh luôn luôn là m t con ng i đáng ng ng ph c. Và gi đây anh còn là m t công dân M đáng quý. Tôi cảm n tr i đã cho tôi g p đ c m t ng i b n nh Xanh – vào lúc mà tôi c n t i s giúp đ c a anh h n lúc nào h t; và gi đây, xin cảm n tr i m t l n n a, vì đã cho tôi tìm l i đ c ng i b n quý m n y.

(Chú thích: Ng i d ch bài này là Cháu g i Nt1 Vũ Ng c H i là C u Ru t)